

da so delavni in da se ne bojé smrti. Živel je tako dve leti, preziraje ugledno društvo, a ljubeč priprosti narod.

Sedaj je še le razvidel, zakaj prej ni razumel istine. Ko ga je, živečega tako razuzdano, mučila po noči misel: »Kaj je življenje?« je dobival vedno za odgovor: »Življenje je zlo«. Sedaj je uvidel, da je naloga človeku, da reši dušo, a da pride do tega, je treba, da živi po zapovedih božjih, da trpi, da ljubi bližnjega in da ostavi vse naslade. Posvetil se je povsem verskim dolžnostim, ali one verske razmere ga niso mogle uveriti popolnoma. To pa zato ne, ker je vzel za nauk vere ono, kar je delal eden ali drugi na ime vere, pa po svoji volji.

Po treh letih je napravil svojim izpovedim kratek dodatek, pripovedujé nam v njem nekov sén.

Visel je med nebom in zemljo in zdelo se mu je, da zdaj mora pasti. Gledaje pod se, je videl svojo propast, gledaje pa k nebu, ni se bal ničesar, ampak čutil se celó srečnega, dasi je visel takó, da mu je bilo pasti vsak trenotek. Kaj naj stori? Zvezan je bil čez sredo života kakor tehtnica, toda ker mu je gornji del bil proti gori, ni si mogel misliti, da bi padel ter se mu je zdelo, da je slišal nekov glas, ki mu je velel: »Drži se tako in glej gori!« Slušal je, pogledal navzgor ter videl nebo in gledal ni več doli na ljudi raznih ver.

Kaj je našel v veri, nam pripoveduje v »Učenje in evangelij« v svojih religijoznih delih iz leta 1882. ter v svojih pripovestih za ljudstvo.

(Pride še.)

Enakost.

Vrh gor še zlato solnce
Obseva večni sneg,
V dolinah pa že v cvetju
Odet je hrib in breg.

Zakaj li tam ne staja
Snega in pa ledu?
Saj isto solnce sije
Na gorah kakor tu!

V življenju tudi vedno
Tako se nam godi,
Da jeden v sreči plava,
Ko drugi se solzi!

Zorana.

